

ІНТЕГРАЦІЯ ОСВІТИ, НАУКИ ТА ВИРОБНИЦТВА

Грамотні фахівці – запорука високої якості життя й ефективного розвитку країни. В умовах розвитку ринкової економічної системи України особливо актуальним стає питання якості підготовки кваліфікованих фахівців нового рівня.

Якість підготовки випускників технічних вишів залежить від багатьох чинників: якості освітньої (навчальної) програми; якості кадрового і наукового потенціалів, задіяних у навчальному процесі; якості тих, хто навчається (у тому числі - «на вході» - якість абітурієнтів); якості засобів освітнього процесу (матеріально-технічної, експериментальної бази; навчально-методичного забезпечення; використовуваних навчальних аудиторій; трансльованих знань та ін.); якості освітніх технологій.

Підготовка кваліфікованих фахівців нового рівня неможлива без інтеграції освіти, науки і виробництва. До цього є очевидні передумови, серед яких як первинні виділяють такі:

- відсутність точних і однозначних відомостей з кількості і структури потрібних на виробництві кадрів;
- невідповідність підготовки випускників навчальних закладів реальним потребам виробництва;
- відсутність у студентів логічного зв'язку освіти і подальшої роботи за фахом («аби отримати диплом»);
- ситуація, коли освіта не встигає «наздогнати» за технологіями, що швидко розвиваються;
- застаріваюча дослідницька база вищих навчальних закладів.

Інтеграція освіти, науки і виробництва – це спільне використання потенціалу освітніх, наукових і виробничих організацій у взаємних інтересах. У першу чергу, у галузі підготовки, підвищення кваліфікації і перепідготовки кадрів, а також проведення спільних наукових досліджень, впровадження наукових розробок і т. д.

Підготовка сучасного інженера на основі інтеграції освіти, науки і виробництва – це процес професійного становлення особи, що навчається, обумовлений високим рівнем професіоналізму науково-педагогічних кадрів, інноваційними технологіями навчання і виховання, власною навчальною і науково-дослідною активністю і спрямований на формування професійної компетентності, здібностей до самоорганізації і конкурентоспроможності на ринку праці.

Управління розвитком інтеграційних процесів у технічному виші досягається за допомогою продуктивної взаємодії усіх зацікавлених структур і припускає організацію освітнього процесу відповідно до вимог працедавців до кваліфікації випускників; оцінку якості підготовки фахівців незалежними експертними комісіями за тестами, складеними спільно з

працедавцями; сертифікацію кваліфікаційних характеристик випускників за участю соціальних партнерів; впровадження в освітній процес інноваційних педагогічних технологій; організацію практики студентів на сучасному устаткуванні в умовах виробництва.

І.В. Маркова

ВИКОРИСТАННЯ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ

Одним із стратегічних завдань реформування освіти в Україні є формування освіченої, творчої особистості. Це вимагає розроблення і наукового обґрунтування змісту і методики організації навчально-виховного процесу у вищих навчальних закладах. Тому сучасна педагогічна наука і практика зосередили увагу на пошуку таких технологій навчання, які б забезпечували всебічний розвиток особистості студента, сприяли його самовираженню. Наслідком таких пошуків є нові технології навчання.

Сучасний стан суспільного розвитку, однією з особливостей якого виступає багаторазове збільшення інформаційних потоків, змушує формулювати принципово нові пріоритети в підготовці спеціалістів вищої школи.

Інформаційне суспільство вимагає від освіти під час підготовки конкурентоспроможних фахівців не лише нових умінь і знань, але й перебудови стратегічної діяльності, спрямованої на врахування сучасних особливостей. Саме тому одним із найважливіших завдань державного рівня та освіти в цілому є інформатизація суспільства та підготовка фахівців, що володіють сучасними інформаційно-комунікаційними технологіями.

Застосування сучасних інформаційних технологій у навчальному процесі вищого навчального закладу потребує змін у методиці викладання всіх дисциплін. Це пов'язано з тим, що викладач перестає бути для студента єдиним джерелом отримання знань. Нині багато інформації можна знайти в мережі Інтернет. Орієнтація на формування репродуктивних навичок, таких як запам'ятовування та відтворення, за традиційного навчання замінюється на розвиток умінь зіставлення, синтезу, аналізу, оцінювання виявлення зв'язків, планування, групової взаємодії з використанням інформаційно-комунікаційних технологій. У таких умовах зміни мають торкнутися методики проведення аудиторних занять та організації самостійної роботи. Інформаційно-комунікаційні технології посилюють роль методів активного пізнання та дистанційного навчання. За вимогами Болонського процесу збільшується частка самостійної роботи студентів у навчальних програмах усіх дисциплін. Інформаційно-комунікаційні та дистанційні технології навчання дають